

ZWEMSCHOOL-CONJUNCTIVITIS. — De vraag, of het begrip zwemschool-conjunctivitis recht van bestaan heeft, wordt door FISCHER (*Klinische Wochenschrift* 1926, no. 11) naar aanleiding van de literatuur en eigen onderzoekingen getoetst. Behalve enkele gevallen, die later trachoom bleken te zijn, zijn nooit bewijzen geleverd voor de besmettelijkheid van de z.g. zwemschool-conjunctivitis. Wanneer in het badwater besmettelijke kiemen aanwezig zouden zijn, dan is toch in ieder geval de besmettelijkheid zeer gering, daar van de talloze mensen, die baden nemen, slechts zelden iemand conjunctivitis krijgt. Het bestaan van een specifieke verwekker van deze aandoening is niet aangetoond; door sommigen zijn insluitsels in cellen wel beschouwd als reactieproducten op het onbekende virus. De mogelijkheid bestaat, dat het baden een aanleiding tot het ontstaan van conjunctivitis is, zooals kouvatten een oorzaak daarvan kan zijn. Zoowel de aard van den verwekker als de wijze van besmetten en het epidemiologische karakter zijn nog onduidelijk; misschien speelt de constitutie een grootere rol dan tot nu toe aangenomen wordt.

CYANVERGIFTIGING DOOR EEN SCHOENPOETSMIDDEL. — In een schoenenzaak klaagden een aantal meisjes, die daar werkten, over moeheid, lusteloosheid, hoofdpijn, gebrek een eetlust en misselijkheid. Bij een onderzoek door ULLMANN verricht (*Deutsche medizinische Wochenschrift* 1926, no. 11) bleek, dat deze verschijnselen in verband te brengen waren met het gebruik van een schoenpoetsmiddel van Whittmore Bros. Corporation te Boston voor zilverbrocaatschoenen. Een fleschje van dit middel, waarop slechts in het Engelsch het opschrift vergift stond, bevatte 0.245 gr. cyaankali in de 35 cm³, dus 4 maal de dodelijke gift. Aan de lucht wordt uit dit fleschje een vrij groote hoeveelheid blauwzuur afgegeven. Bij proeven op muizen bleek dit middel zeer vergiftig te zijn. Uit de oplosbare AgCN—KCN-verbinding wordt metallisch zilver afgescheiden, dat dient voor het verzilveren. Dit middel is niet alleen vergiftig voor menschen in schoenenzaken, die er mee werken, maar ook voor den gebruiker; het gevaar bestaat in de mogelijkheid van inademen, opneming door den mond met vuile vingers, indringen van de vloeistof in huidwondjes aan de voeten bij het dragen of aan de handen bij het schoonmaken en van binnendringen door de onbeschadigde huid door de makkelijke oplosbaarheid in lipoiden. Een gevaar is bovendien, dat het vergift zonder plaatselijke verschijnselen geresorbeerd wordt.

DE ANTI-VACCINATIEBOND EN DE PROEF VAN SCHICK. — Een blaadje van den anti-vaccinatie-bond verspreid bij hygiënisten en plaatselijke autoriteiten bevat een reeks argumenten tegen het toepassen van de reactie van SCHICK bij schoolkinderen. Dr. KELLOG uit Californië wordt aangehaald, die meedeelt, dat de fout bij de reactie van SCHICK 50 pCt. bedraagt; vergeten wordt echter mee te deelen, dat hij hierop laat volgen, dat hij het noodig oordeelt ieder kind te immuniseeren zonder voorafgaande proef van SCHICK. Het feit, dat de sterfgevallen aan diphtherie zijn toegenomen sinds 1893, toen de antitoxine-behandeling voor het eerst werd toegepast, is juist, maar volkomen onrechtvaardig uitgelegd. Omstreeks 1893 nam inderdaad de diphtherie toe, maar eerst in 1900 werd de antitoxine-behandeling in Engeland toegepast en sinds dien is de sterfte gedaald. Dat immunisatie geen zin zou hebben, omdat een aanval van diphtherie geen immuniteit zou achterlaten, is evenmin een juist argument, want aan hen, die veel gevallen van diphtherie in behandeling krijgen, is bekend, dat zeer zelden iemand tweemaal door deze ziekte wordt aangetast. Uit het bovenstaande blijkt wel de zonderlinge werkwijze van den anti-vaccinatie-bond. Is deze verkeerde voorstelling van zaken domheid of bewuste leugen? (*The Medical Officer*, 1926, bldz. 107).